

Врятуй себе

"Ти просто вирвав у мене серце. І я ненавиджу тебе за це. Але водночас і кохаю, і це робить все набагато складнішим."

Рубі спустошена. Вона ніколи ні до кого не мала таких глибоких почуттів, як до Джеймса. І ще ніколи їй не було так боляче. Дівчина хоче повернути своє старе життя - коли вона нікого не знала в коледжі Макстон-хол, і не була частиною елітарного та розбещеного світу своїх однокласників. Але Рубі не може забути Джеймса. Особливо тоді, коли він робить усе, щоб повернути її прихильність...

МОНАКАСТЕН

Врътзуй



Анотація

"Ти просто вирвав у мене серце. І я ненавиджу тебе за це. Але водночас і кохаю, і це робить все набагато складнішим."

Рубі спустошена. Вона ніколи ні до кого не мала таких глибоких почуттів, як до Джеймса. І ще ніколи їй не було так боляче. Дівчина хоче повернути своє старе життя — коли вона нікого не знала в коледжі Макстон-хол, і не була частиною елітарного та розбещеного світу своїх однокласників. Але Рубі не може забути Джеймса. Особливо тоді, коли він робить усе, щоб повернути її прихильність...

1. Лідія

Джеймс п'яний. Або під кайфом. А може, і те й те.

Уже три дні я не можу з ним поговорити. Він без упину розважається у нас вдома на вечірці, яку давно вже слід було завершити, при цьому спустошує пляшки одна за одною і поводить ся так, наче нічого не трапилося. Не розумію, як він так може. Схоже, Джеймс геть не переймається тим, що наша сім'я розвалилася.

— Гадаю, він так сумує.

Я поглянула на Сирила. Він єдиний знав про те, що сталося. Я розповіла йому про все того вечора, коли Джеймс обкурився, і на очах у Рубі цілувався з Елейн. Адже хтось мав дотягти Джеймса до будинку, щоб Персі з батьком не довідалися, в якому він стані. Наші сім'ї дружили, тому ми із Сирилом знали одне одного з дитинства. І хоча я пообіцяла батькові нікому не розповідати про смерть мами до повідомлення в пресі, розуміла, що можу довіритися Сирилу, і він нікому не вибовекає нашу таємницю — навіть Рену, Кешаву й Алістеру.

Без його допомоги я не пережила б останні кілька днів. Сирил зумів умовити батька дати поки що Джеймсові спокій. Хлопців же він переконав, що зараз не час ставити зайві запитання. Вони мовчали, але я відчувала, що їм несила бачити, як Джеймс себе губить.

Поки брат робив усе, щоб затуманити свій розум, я думала про те, що тепер буде зі мною. Мами більше немає. Матері Грехема теж — уже сім років минуло, як її не стало. Малюк у моєму животі залишився без бабусь.

Так, ця думка не полишала мене. Щомиті вона вигулькувала в моїй голові: моя дитина ніколи не зможе обійняти бабусю. Хай йому грець, що зі мною не так?

Я нічого не могла із цим вдіяти. Думки жили своїм життям — вони зринали одна за одною, аж поки кошмарні сценарії майбутнього не поглинули мене цілком. Мене обступив такий сильний страх, що я не могла думати про щось інше. Три дні я перебувала в шоковому стані. Мабуть, щось усередині нас із Джеймсом зламалося, коли батько повідомив нам цю жахливу новину.

— Не знаю, як йому допомогти, — прошепотіла я, споглядаючи, як Джеймс цідить чергову порцію спиртного. Було боляче дивитися, як він страждає. Це не могло тривати вічно. Рано чи пізно він мусить повернутися до реальності. Гадаю, на світі є лише одна людина, яка зможе йому допомогти.

Я взяла телефон і вкотре набрала номер Рубі, але вона знову не відповіла. Хотіла б я на неї розгніватися, та не могла. Якби я заскочила Ґрехема з іншою, то теж воліла б якнайшвидше забути його.

— Ти знову їй дзвониш? — запитав Сирил, зиркнувши на телефон. Я кивнула, і він спохмурнів. Його реакція мене не здивувала. На думку Сирила, Рубі була авантюристкою, яка накинула оком на спадщину Джеймса. Я не поділяла цієї думки, але, якщо у Сирила складалося про когось негативне враження, переконати його у протилежному було доволі складно. У такий спосіб він турбувався про друзів.

— Джеймс нікого з нас не послухає. Гадаю, лишень Рубі змогла б зарадити цьому. Я не впізнавала свого голосу. Він

лунав холодно і глухо, втім, всередині все нуртувало.

Від болю я ледве трималася на ногах. Почувалася так, наче моє тіло зв'язали мотузками і я за стільки часу не змогла розплутати жодного вузла. Думки кружляли вихором — і цей вихор годі було зупинити. Усе видавалося безглуздим, і що більше я пручалася, то сильніше безсилля поглинало мене.

Я втратила чи не найважливішу людину у своєму житті. Я досі не розумію, як маю впоратися із цим. Мені був потрібен мій брат. Однак Джеймс шукав забуття і руйнував усе, що траплялося йому на шляху. Батька я бачила востаннє в середу. Зараз він у від'їзді, зустрічається з адвокатами і консультантами, щоб вирішити долю компанії «Бофорт». На похорон він не має часу — для цього він найняв організаторку, яку звать Юлія. Ця пані постійно вривається в наш дім так, наче є членом сім'ї.

Від однієї лише думки про мамин похорон до горла підступив клубок. Я різко відвернулася від Сирила, але він усе помітив.

— Лідіє... — прошепотів він і узяв мою руку.

Я висмикнула її і, не кажучи ні слова, вийшла з кімнати. Хлопці не мають бачити, як я плачу. Рано чи пізно терпець у них увірветься, і вони, попри засторогу Сирила, почнуть розпитувати. Вони ж не дурні. Джеймс ще ніколи не поведився так дивно. Навіть якщо і пускався берега, то завжди знав, коли треба зупинитися. Усі давно зрозуміли, що тут щось коїться. Так, Кешав ховав пляшки з бару, а Алі-стер зненацька змив в унітаз кілька грамів кокаїну Джеймса.

Я не могла дочекатися, коли вже розкриється ця таємниця. Через кілька хвилин, рівно о п'ятнадцятій годині, оприлюднять новину про мамину смерть, і тоді про це дізнаються не лише хлопці, але й увесь світ. Я вже уявляю заголовки в газетах і репортерів, які юрмляться біля будинку і школи. Мене почало нудити, і я, похитуючись, пішла коридором, аж поки не опинилася в бібліотеці.

Лампи кидали тьмяне світло на незліченні стелажі, на яких стояли старовинні книжки в шкіряних палітурках. Сновигаючи по бібліотеці, я трималася за полиці, а мої коліна повсякчас тремтіли. Біля вікна стояло крісло, оббите червоним оксамитом. У дитинстві це було моє улюблене місце в будинку. Я завжди тут ховалася, коли хотіла відпочити від хлопців, від батька, від завищених очікувань (неминучих, якщо твоє прізвище Бофорт).

Я залилася гарячими слізьми. А тоді впала на м'яку оббивку, підібгала ноги й обхопила їх руками. Сховавши обличчя в коліна, я тихо плакала.

Усе довкола було таке нереальне, немов кошмарний сон. Я хотіла б повернутися в те літо, півтора року тому, в той світ, в якому мама ще була жива, а Ґрехем міг міцно обійняти, коли мені було кепсько.

Втираючи однією рукою сльози, другою я дістала з кишені телефон. Коли розблокувала екран, то побачила на зап'ястку чорні сліди від туші.

Я зайшла в телефонну книгу. Номер Ґрехема досі був в обраних, хоча ми не розмовляли вже кілька місяців. Він не знає про дитину і тим паче про те, що моя мама померла. На його

прохання я більше не дзвонила йому. І це було нестерпно. Протягом двох років ми спілкувалися мало не щодня — і раптом все увірвалося. Здавалося, що в мене була ломка.

А зараз... у мене стався рецидив. Я мимоволі набрала його номер і, затамувавши подих, стала вслухатися в гудки. Вони припинилися. Я заплющила очі, намагаючись збагнути: він прийняв виклик чи скинув його. Мені здалося, що я зараз утоплюся в безсиллі, яке так давно мучило мене.

— Більше жодних дзвінків. Як домовилися, — тихо сказав він. Його м'який, хрипливатий голос став останньою краплею. Моє тіло почало судомити від ридань. Я закрила рот рукою, щоб Грехем не почув цього.

Та було пізно.

— Лідіє?

Я вловила тривогу в його голосі, але не змогла вимовити бодай слово. Дихання почастишало і було вже невіддільне мені.

Грехем почав заспокоювати мене. Чути його було і нестерпно, і неймовірно приємно, і я щосили притискала телефон до вуха. Гадаю, голос був однією з причин, чому я в нього закохалася, — ще задовго до того, як ми вперше побачилися. Я згадала наші телефонні розмови, що тривали по кілька годин, згадала, як пашіло і боліло моє вухо, як я прокидалася, а Грехем досі був на зв'язку. Цей голос був такий м'який і тихий, глибокий і пронизливий, як його золотисто-карі очі.

З ним завжди було спокійно. Тривалий час він був моєю кам'яною стіною. Завдяки йому я змогла порвати з Греггом і рухатися вперед.

І хоча зараз мені було непереливки, мене сповнило відчуття захищеності. Лише сам його голос допоміг трохи прийти до тями. Не знаю, скільки я так просиділа, але потік сліз поволі вичерпався.

— Що трапилося? — нарешті запитав він.

Я ж змогла вичавити із себе лише вимучений стогін.

Десь зо хвильку він мовчав. Я кілька разів чула, як Грехем набирав у груди повітря, збираючись щось сказати, але в останню мить стримувався. Коли він знову заговорив, його голос лунав дуже тихо.

— Понад усе на світі я хотів би зараз приїхати до тебе і бути поруч.

Я заплющила очі й уявила, як він сидить у своїй квартирі за дерев'яним столом, таким старим, що будь-якої миті може розвалитися. Грехем називає його «антикварним», а насправді стіл просто старий — він підібрав його на смітнику і покрити лаком.

— Я знаю, — пробурмотіла я.

— Але ти ж розумієш, що я не можу?

У залі щось впало і розбилося. Я почула дзвін скла і чийсь крик. І цей крик допоміг мені отямитися. Я не могла допустити, щоб Джеймс ще й поранився.

— Пробач, що подзвонила, — прошепотіла я тремтливим голосом.

Серце вискакувало з грудей, коли я полишала цей затишний куточок, щоб поглянути, чи все гаразд з моїм братом.

ЕМБЕР

Моя сестра занедужала.

За звичайних обставин я сказала б, що так буває, — на календарі грудень, на вулиці мінусова температура, і, хоч куди прийдеш, хтось кашляє і шморгає носом. Тому це лише питання часу, коли ти підхопиш вірус.

Та ось справа в тому, що Рубі ніколи не хворіє. Ніколи.

Коли вона три дні тому повернулася пізно ввечері й, не промовивши ні слова, пішла спати, я не звернула на це уваги. У неї щойно закінчилися співбесіди в Оксфорді, й це, звісно, виснажило її не лише морально, а й фізично. Та коли наступного дня вона заявила, що застудилася і не піде до школи, мене обступили сумніви. Всі знають, що Рубі навіть із гарячкою поплентається на уроки, щоб не пропустити чогось важливого.

Сьогодні субота, і на душі в мене тривожно. Рубі майже не виходить із кімнати. Вона лежить у ліжку, читає книжки і вдає, що її очі червоні від нежитю. Та мене в дурні не пошиєш. Сталося щось жахливе, і я божеволію від того, що вона нічого не розповідає.

Через шпарину у дверях бачу, як вона помішує ложкою суп, так і не доторкнувшись до нього. Не пригадую, щоб колись бачила її в такому стані. Бліда, під очима синці, які щодня стають усе темніші. Немите й нечесане волосся спадає на обличчя, а одяг той самий, що і вчора, і позавчора. Хоча зазвичай Рубі — втілення організованості. І це стосується не лише уроків, а й зовнішнього вигляду. Я і не знала, що вона має ці розтягнуті лахи.

— Припини стирчати у мене під дверима, — це пролунало так несподівано, що я аж здригнулася. А тоді вдала, ніби саме збиралася зайти до неї.

Рубі зиркнула на мене і поставила на тацю тарілку із супом. Я придушила важке зітхання.

— Якщо не з'їси суп, тобі перепаде на горіхи, — вигукнула я, кивнувши на тарілку, але погроза не подіяла. Рубі лишень знизала плечима.

— Можеш починати.

Ошелешена, я примостилася на край ліжка.

— Ці кілька днів я намагалася не турбувати тебе, бо бачила, що тобі не до розмов, але... я справді непокоюся.

Рубі натягнула ковдру до підборіддя, і тепер я бачила тільки її голову. Погляд у неї був затьмарений, схоже, в цей момент вона знову переживала свій біль. Та за мить Рубі повернулася до реальності — чи вдавала, що повернулася. Від минулої середи в її очах з'явився дивний проблиск. Здавалося, що тут присутне лише її тіло, а душа десь в іншому місці.

— Я просто застудилася. Це скоро мине, — промовила вона якимось неживим голосом, який можна почути під час очікування на гарячій лінії. Наче її підмінили роботом.

Рубі відвернулася до стіни й натягнула ковдру ще вище, даючи знак, що розмову завершено. Я вже хотіла підвестися, аж тут помітила, що екран телефону засвітився. Я поглянула на дисплей.

— Тобі дзвонить Лін, — пробурмотіла я.

— І що з того, — байдуже відказала Рубі.

Я дочекалася, коли дзвінок припинився і на екрані висвітилася кількість пропущених викликів.

— Вона дзвонила понад десять разів, Рубі. Не знаю, що там у тебе трапилося, але не можна ж довіку ховатися.

Сестра щось буркнула у відповідь.

Мама сказала, що я маю дати їй час, але я не могла бачити, як Рубі страждає. Не треба бути генієм, щоб зметикувати, що тут не обійшлося без Джеймса Бофорта і його пришелепкуватих друзків.

Однак я думала, що сторінку з Джеймсом Бофортом Рубі давно перегорнула. Що ж трапилося? І коли?

Я спробувала проаналізувати ситуацію, як зробила б Рубі, і події того дня вишикувалися в моїй голові в такій послідовності:

1. Рубі була в Оксфорді на співбесіді.
2. Після повернення поводитися звичайно.
3. Увечері до нас заявила Лідія Бофорт, і вони кудись подалися.
4. Після цього все змінилося: Рубі забилася в свою кімнату і перестала розмовляти.

5. Чому???

Гаразд. Можливо, список Рубі був би більш структурованим, але все ж я зуміла вибудувати логічний ланцюжок і збагнути: в середу ввечері щось сталося.

Куди ж вони поїхали з Лідією?

Я позирала то на Рубі, то на телефон. У моїй голові роїлися всякі думки. Та вона ж навіть не помітить його відсутності.

— Якщо тобі щось знадобиться, я поруч, — промовила я, знаючи, що вона все одно проігнорує мою пропозицію. Тоді я гучно зітхнула й схопила телефон. Засунувши його в рукав светра, я навшпиньках вийшла з кімнати й подалася до себе.

Тихенько прочинивши двері, я видихнула — і тут не забарилися докори сумління. Я поглянула на стіну, наче Рубі могла мене тут побачити зі свого ліжка. Можливо, вона не розмовлятиме зі мною, коли виявить, що я так безцеремонно порушила її особистий простір. Одначе це мій сестринський обов'язок — допомогти їй. Хіба не так?

Я підійшла до письмового столу, опустила на скрипучий стілець і дістала з рукава телефон. Сестра ретельно приховує все, що відбувається з нею в школі, втім, я знаю, хто навчається в Макстон-холі: хлопці й дівчата, чиї батьки — аристократи, артисти, політики, підприємці — мають такий великий вплив, що про них нерідко згадують у новинах. Я давно підписалася в Instagram на деяких однокласників Рубі й знаю, що про неї пліткують. Від однієї лише думки, що ці люди могли зробити з моєю сестрою, мене починало нудити.

Я зволікала лише секунду, а тоді розблокувала телефон і переглянула список викликів. Їй дзвонила Лін і якийсь невідомий абонент, якого не було в списку її контактів. Лін була єдиною зі школи Рубі, кого я знала особисто, тому думала я не довго. Гудок пролунав лишень раз, і я почула голос Лін.

— Рубі, — вигукнула вона. — Нарешті. Як ти?

— Лін, це я, Ембер, — увірвала я їй.

— Ембер? Що...

— Рубі кепсько почувається.

Лін на секунду замовкла, а тоді повільно проказала:

— Після того, що трапилося, це не дивно.

— Що трапилося? — заlementувала я. — Що, чорт забирай, трапилося, Лін? Рубі не розмовляє зі мною, і я страшенно непокоюся. Бофорт її образив? Якщо так, то я цю жабу...

— Ембер, — тепер уже вона увірвала мене. — Про що ти говориш?

Я затнулася.

— А ти про що?

— Я про те, що в середу Рубі написала мені, що вони з Джеймсом помирилися, а сьогодні я дізналася, що у понеділок померла його мама.

2. Рубі

Ембер знову постукала до мене.

Та мені бракує сил її вигнати. Я розумію, що вона непокоїться, але зараз я просто не в змозі з кимось говорити. Навіть якщо це моя сестра.

— Рубі, тобі Лін телефонує.

Я стягнула ковдру з обличчя. Ембер стояла перед ліжком, простягаючи мені телефон. Я примружилася. Та це ж мій телефон. На екрані висвічувалося ім'я Лін.

— Ти взяла мій телефон? — спроквола запитала я. У душі було зародилося обурення, але зникло дуже швидко. У мені наче утворилася чорна діра, яка поглинала всі емоції ще до того, як вони могли б випурхнути назовні.

Мені до всього було байдуже. Навіть просто підвівшись із ліжка, я втомлювалася так, мовби пробігла марафон, а вниз я не спускалася три дні. Відтоді, як я вступила до Макстон-холу, я не пропустила жодного заняття, а тепер для мене була нестерпна сама лише думка про те, що треба піти до ванної, одягнутися і пробути якийсь час серед людей. Не кажучи вже про те, як нестерпно бачити Джеймса. Гадаю, якби я його побачила, то відразу ж знепритомніла б. Або розридалася.

— Скажи їй, що зателефоную пізніше, — мовила я. Голос у мене був хрипкий, адже останні кілька днів я майже не розмовляла.

Ембер не зрушила з місця.

— Ти мусиш зараз з нею поговорити.

— Я не хочу зараз з нею розмовляти.

Єдине, чого я хочу, — це прийти до пам'яті. Трьох днів замало, щоб витримати Лін з її численними запитаннями. У середу я написала їй коротке повідомлення. Вона не знає, що сталося між мною і Джеймсом в Оксфорді, і я не збираюся про це розповідати. Або про те, що сталося після. Я залюбки забула б останній тиждень.

— Будь ласка, Рубі, — наполягала Ембер. — Я не знаю, чому ти така пригнічена і чому не хочеш говорити зі мною, але... Лін мені дещо розповіла. Гадаю, вам справді варто побалакати.

Я зиркнула на Ембер, але, побачивши на її обличчі рішучість, зрозуміла, що мені з нею не впоратися. Вона не забереться, доки я не поговорю з Лін. Упертість — наша спільна риса.

Я простягнула руку і взяла телефон.

— Лін?

— Рубі, люба, нам терміново треба поговорити.

З її голосу я зрозуміла, що вона знає.

Вона знає, що утнув Джеймс.

Вона знає, що він вирвав моє серце, щоб жбурнути його на землю і розтоптати.

А якщо про це знає Лін, значить, знає і вся школа.

— Я не хочу говорити про Джеймса, — прохрипіла я. — Я більше ніколи не хочу про нього говорити.

Лін на мить замовкла.

— Ембер розповіла, що в середу ввечері ти кудись поїхала з Лідією.

Я мовчки водила рукою по краєчку ковдри.

— Ти від неї про все довідалася? — запитала вона.

Я витиснула із себе беззвучний сміх.

— Довідалася про що? Про те, що він покидьок?

Лін зітхнула.

— Лідія нічого тобі не розказала?

— А що вона мала розказати? — насторожилася я.

— Рубі... Ти читала моє останнє повідомлення?

Лін говорила так обережно, що мені стало жарко і холодно одночасно.

— Ні... Я від середи не зазірала в телефон.

Лін зітхнула.

— Тоді ти ще не знаєш.

— Чого я ще не знаю? — заволала я.

— Рубі, ти сидиш?

Я сіла на ліжку.

Про таке запитують, коли сталося щось жахливе. Вмить картинка з Джеймсом і Елейн, п'яними у басейні, змінилася страшнішою: Джеймс потрапив в аварію, Джеймс лежить у лікарні.

— Що трапилося? — прохрипіла я.

— У понеділок померла Корделія Бофорт.

Я зо хвилину усвідомлювала те, що почула від Лін.

У понеділок померла Корделія Бофорт.

Запанувала тяжка мовчанка.

Мати Джеймса померла. У понеділок.

Я пригадала наші пристрасні поцілунки, його руки, які невтомно ковзали по моєму оголеному тілу, приголомшливі відчуття, коли він був у мені.

Як це можливо, що Джеймс уже знав про це того вечора, тієї ночі? Так добре прикидатися не може навіть він. Ні, мабуть, вони з Лідією дізналися про все тільки в середу.

До мене долинав голос Лін, але я не могла зосередитися на її словах. Мозок свердлила одна-єдина думка: невже Мортімер Бофорт два дні приховував від дітей, що їхня мати померла? І як же кепсько почувалися Джеймс і Лідія, коли в середу повернулися додому і про все дізналися?

Я пригадала червоні очі Лідії, коли вона стояла перед нашими дверима і питала, де Джеймс. Порожній погляд Джеймса, коли він дивився на мене. І той момент, коли він стрибнув у басейн і перекреслив усе, що виникло між нами тієї ночі.

Пульсуючий біль охопив моє тіло. Я забрала телефон від вуха і ввімкнула гучномовець. Потім зайшла в меню повідомлень. Там були три непрочитані повідомлення, надіслані з невідомого номера.

Рубі. Мені дуже шкода. Я можу тобі все пояснити.

Будь ласка, повернися до Сирила або скажи, де ти, щоб Персі міг тебе забрати.

Наша мама померла. Джеймсу знесло дах.

Я не знаю, що робити.

— Лін, — прошепотіла я. — Це правда?

— Так. Нещодавно вийшло офіційне підтвердження, і за півхвилини ця новина розлетілася по всіх усядах.

Знову запанувала мовчанка. У голові вирували тисячі думок. Здавалося, ніщо більше не мало сенсу. Ніщо, крім відчуття

втрати, яке знічев'я мене охопило, і слова вихопилися самі собою:

— Я мушу побачити його.

Я вперше побачила сіру кам'яну стіну, що оточує маєток Бофортів. Біля величезних залізних воріт юрбилися люди із камерами й мікрофонами в руках.

— Ото вже стерв'ятники, — пробурмотіла Лін, зупиняючи машину за кілька метрів від них. Репортери миттю кинулися до нас.

Лін натиснула кнопку, щоб заблокувати двері.

— Подзвони Лідії, нехай відчинить ворота.

Я була вдячна подрузі, що вона допомагала мені й не втратила здатності тверезо мислити. Під час тієї телефонної розмови вона сказала, що може мене відвезти, і за півгодини вже була біля мого дому. Усі сумніви щодо нашої дружби щезли тієї ж секунди.

Я зателефонувала на номер, з якого за ці три дні багато разів дзвонили.

Лідія відповіла за кілька секунд.

— Алло, — почула я. Її голос був приглушений, як і в середу ввечері, коли ми поїхали до Сирила.

— Я перед вашим будинком. Не могла б ти відчинити ворота? — запитала я, закриваючи обличчя рукою. Репортери стояли біля машини Лін і щось вигукували.

— Рубі? Що... ?

Хтось постукав у моє вікно. Ми з Лін здригнулися.

— Якщо можна, то швидше.

— Зараз, — відказала Лідія і відімкнула телефон.

Менше ніж за хвилину ворота відчинилися, і хтось попрямував до машини. Я впізнала його, лише коли він наблизився до нас.

Це був Персі.

Моє серце закалаталося. Знічев'я зринули спогади. Про ту поїздку до Лондона, яка так добре розпочалася і так паскудно закінчилася. І про ту ніч, коли Джеймс ніжно оберігав мене, бо його друзі поводитися огидно і зіштовхнули мене в басейн.

Він протиснувся крізь натовп репортерів і жестом попросив Лін опустити скло.

— Проїжджайте просто до будинку, міс. Ці люди будуть заарештовані, якщо поткнуться сюди. Вони не підуть за вами.

Лін кивнула, і ми в'їхали на територію маєтку. Дорога була більше схожа на шосе, обабіч якого розкинулися зелені галявини, вкриті інеєм. Вдалині я розгледіла великий будинок: прямокутний, двоповерховий, із кількома фронтонами. Сірий дах був такий же похмурий, як і фасад, зведений із цегли і оздоблений гранітом. Однак, попри таку непривітність, з першого погляду можна було зрозуміти, що тут живуть заможні люди. Будинок дуже пасував Мортімеру Бофорту — такий же холодний. Утім, я насилу уявляла в ньому Лідію і Джеймса.

Лін припаркувалася за чорним спортивним автомобілем, що стояв біля гаража.

— Мені піти з тобою? — промовила вона, і я кивнула.

Ми вийшли з машини і швидко попростували до сходів. На хвильку спинившись, я вчепилася за руку Лін. Вона повернулася до мене.

— Спасибі, що допомагаєш, — вимовила я ледь чутно. Я не знала, що на мене чекає за дверима цього будинку, але завдяки тому, що Лін була поруч, почувалася впевненіше. Три місяці тому я й уявити такого не могла — тоді я чітко розділяла особисте життя і школу і майже ніколи не звірялася Лін про щось потаємне. Та все змінилося. Насамперед через Джеймса.

— По-іншому й бути не могло, — вона взяла мою руку і легенько стиснула її.

— Дякую, — знову прошепотіла я.

Лін кивнула і ми піднялися сходами. Щойно ми подзвонили у двері, як Лідія відчинила. У неї був дуже збентежений вигляд, як і три дні тому. І тепер я розуміла чому.

— Лідіє, мені так шкода, — тихо промовила я.

Вона змінилася на лиці й похнюпила голову. У цю мить зовсім не важило те, що ми з нею геть не близькі. Я обійняла її. Лідію почало трусити, щойно я торкнулася до неї, і я вкотре згадала середу. Якби я знала про те, що сталося, і про те, як їй погано, то нізащо не залишила б її саму.

— Мені дуже прикро, — знову прошепотіла я.

Лідія вчепилася в мій светр і заховала в нього обличчя. Я міцно обхопила її і почала гладити по спині, відчуваючи, як светр намокає від сліз. Неможливо було уявити, що творилося в її душі. Якби моя мама померла... Я не знаю, як це можна витримати.

Коли ввійшла Лін, ми зустрілися поглядами — вона була така ж вражена, як і я.

Нарешті Лідія відпустила мене. Обличчя її було червоним, а погляд — скляним. Я м'яко забрала з її щоки кілька мокрих

прядок волосся.

— Що я можу зробити для тебе? — обережно запитала я.

Вона похитала головою.

— Просто подбай про те, щоб мій брат знову став самим собою. Він несамовитий. Я... — вона затнулася, але за мить продовжила. — Я ніколи не бачила його таким. Він руйнує себе, і я не знаю, як цьому зарадити.

Від її слів мені забило дух. Та вже наступної миті я відчула непереборне бажання обійняти Джеймса, попри страх перед зустріччю.

— Де він?

— Ми із Сирилом відвели його до кімнати. Він просто знавіснів.

Я здригнулася.

— Можу тебе провести, якщо хочеш, — промовила вона, кинувши погляд на круті сходи, що вели на другий поверх. Я обернулася до Лін, але та похитала головою.

— Я почекаю тут. Іди.

— Хлопці у вітальні, можеш до них приєднатися. Я скоро повернуся, — кинула Лідія, вказуючи на інший бік передпокою. Тільки тепер я почула тиху музику, що долинала звідти. Лін на хвильку завагалася, але зрештою кивнула.

Ми з Лідією підіймалися широкими сходами із темного дерева. Я помітила, що всередині будинок Бофортів мав привітніший вигляд, ніж зовні. Передпокій був світлим і затишним. Хоча на стінах не висіли сімейні фотографії, як у нас, але й портретів пращурів у позолочених рамах, як у будинку Веги, тут не було. Тут були розвішані картини

імпресіоністів, і хоча вони не надто вражали, проте створювали приязну атмосферу.

Піднявшись нагору, ми звернули в коридор, такий темний і довгий, що мимоволі виникало запитання: хто ховається за всіма цими дверима, повз які ми проходили? І невже тут мешкає одна сім'я?

— Ми прийшли, — пробурмотіла Лідія, зупинившись біля високих дверей. Ми обидві втупили в них очі, а за мить вона докинула: — Можливо, я забагато прошу, але мені здається, ти йому справді потрібна.

Я не могла дати ради своїм думкам і почуттям. Я відчувала присутність Джеймса за цими дверима — і мене тягнуло туди, немов магнітом. І хоча я не була певна, чи зможу виправдати сподівання Лідії, я хотіла бути поруч із ним.

Лідія м'яко торкнулася моєї руки.

— Рубі... У Джеймса з Елейн нічого не було, крім поцілунку.

Я заціпеніла.

— Відразу після цього Джеймс вийшов з басейну і впав у крісло. Я знаю, він може бути жорстоким, але...

— Лідіє, — увірвала я її.

— ... він був тоді геть несамовитий.

Я похитала головою.

— Я прийшла сюди не тому.

Я не могла зараз думати про це. Адже спогади про Джеймса та Елейн неминуче породять гнів і розчарування, і я не зможу ввійти в ці двері.

— Я не хочу навіть чути про це.

Лідія замірилася щось заперечити, але зрештою тільки зітхнула.

— Я лише хотіла, щоб ти це знала.

Вона пішла довгим коридором, а я дивилася їй услід. Коли вона зникла з поля зору, я обернулася до дверей.

Я мала просто натиснути на дверну ручку, але це мені здавалося надскладним завданням. Я трималася за неї і відчувала її прохолоду. І коли нарешті наважилася натиснути на ручку — по спині забігали мурашки.

Затамувавши подих, я стояла на порозі кімнати Джеймса.

Вона видалася мені більшою, ніж цілий поверх у нашому простому будиночку. Правобіч стояв письмовий стіл, перед ним — коричневе шкіряне крісло. Зліва вздовж стіни вишикувалися стелажі, забиті книжками і записниками впереміш зі статуетками, схожими на ті, що я бачила в офісі компанії «Бофорт». Крім дверей, через які я щойно ввійшла, обабіч кімнати розташувалися ще двоє — з масивної деревини. Я припустила, що одні з них вели до ванної, а другі — трохи менші — до гардеробної. Посеред кімнати примостилися диван, журнальний столик і крісло з узголів'ям.

Я тихенько пройшла далі. Ліжко, що скидалося на королівське ложе, стояло навпроти дверей, у дальньому кінці кімнати. Обабіч нього за шторами заховалися вікна, через які на підлогу падали дві тоненькі смужки світла.

На ліжку я побачила Джеймса, який був укритий темно-сірим пледом. Я підступила ближче, щоб побачити його обличчя.

Я гадала, що він спить... але його очі були розплющені. Від його погляду мене пройняв холод.

Очі Джеймса — зазвичай такі виразні — були порожніми. Обличчя не виказувало ніяких емоцій.

Я зробила ще один крок. Він не відреагував, не подав навіть знаку, що помітив мою присутність.

Його зіниці були розширені — він наче дивився крізь мене. У повітрі стояв різкий запах спиртного. Я мимоволі згадала вечір середи, але негайно відігнала ці думки — я тут не для того. Я тут тому, що Джеймс втратив маму. Ніхто не має залишатися з таким наодинці. І тим паче людина, яка, попри все, така дорога мені.

Недовго думаючи, я подолала останню дистанцію, яка відділяла нас, і обережно сіла на край ліжка.

— Привіт, Джеймсе, — прошепотіла я.

Він здригнувся і поглянув на мене. Під очима у нього були темні кола, волосся пасмами падало на чоло. Сухі губи потріскалися. Вигляд він мав такий, наче кілька днів його раціон складався лише з алкоголю.

Після його поцілунку з Елейн я бажала йому горіти в пеклі. Я хотіла, щоб хтось завдав йому таких же страждань, яких він завдав мені. Моє розбите серце жадало помсти. Та зломлений вигляд Джеймса мене не втішив. Навпаки. Його біль пройняв мене і тягнув до своєї безодні. Мене сповнив відчай, адже я не знала, як йому допомогти. Усі слова, що спадали на думку, не мали жодного сенсу.

Я дбайливо прибрала з чола Джеймса золотисті пасма. Тоді ніжно провела кінчиками пальців по його щоці й поклала

долоню на його холодне обличчя. Мені здавалося, що я тримаю в руках щось дуже крихке.

Я зібралася на силі, нахилилася і притулилася губами до його чола.

Джеймс перестав дихати.

Ми застигли, боячись поворухнутися.

За кілька секунд я забрала свою долоню.

І раптом Джеймс учепився у мене і посунувся вперед. Мене так налякав цей посмик, що я залякла. Джеймс обхопив мене руками й поклав голову на моє плече. Його тіло здригалося від ридань.

Я міцно обійняла його. До горла підступив клубок. Та я не могла уповні співпереживати йому і не хотіла прикидатися, що можу це зробити.

Єдине, що я могла в цей момент — просто бути поруч. Я могла гладити його по спині й плакати разом з ним. Я могла дати йому на здогад, що він не мусить сам проходити через цей біль, і не важливо, що між нами сталося.

І коли Джеймс плакав у моїх обіймах, я збагнула, як хибно все розтлумачила.

Я думала, що після його вчинку зможу викреслити його зі свого життя. Сподівалася якомога швидше викинути його зі свого серця. Однак тепер, коли я відчула, що його біль — мій, усвідомила, що трапиться це не скоро.

3. Джеймс

Стіни пустилися в танок. Я не розрізняю, де стеля і де підлога, тільки відчуваю руки Рубі, які утримують мене в реальності. Вона сидить на ліжку, притулившись спиною до узголів'я, а я безсило припав до неї. Міцно обійнявши мене, вона ніжно погладжує моє волосся. Я зосередився на теплі її тіла, рівному диханні й дотиках.

Я й гадки не маю, скільки минуло днів. При спробі згадати бодай щось у голові розливається туман. Густий сірий туман, крізь який час від часу пробиваються дві думки.

Перша: мама померла.

Друга: я цілував іншу дівчину на очах у Рубі.

І не важливо, скільки я тоді випив, — вираз обличчя Рубі я не забуду ніколи. Я поціливі їй у самісіньке серце. Я зруйнував її світ.

Я міцніше пригорнувся до Рубі, адже боявся, що вона може піти. Крім того, з очей знову могли ринути сльози. Втім, не сталося ні того, ні того. Рубі не пішла, а сліз, схоже, вже не залишилося.

Здається, у мене не залишилося геть нічого. Може, моя душа померла разом із мамою? Бо як інакше я міг завдати Рубі таких страждань?

Як я міг завдати Рубі таких страждань?

Що зі мною коїться?

Що, чорт забирай, зі мною коїться?

— Джеймсе, ти мусиш дихати, — знічев'я прошепотіла Рубі.

І тут я збагнув, що справді перестав дихати. Як давно — точно не знаю.

Я набрав повні легені повітря й повільно видихнув. Не так уже й складно.

— Що зі мною? — вимовити ці слова було так важко, що мені здалося, наче я їх прогарчав.

— Ти в скорботі, — відказала Рубі.

— Але чому?

Ще мить тому я забував дихати, а тепер мені бракувало повітря. Я різко підвівся з ліжка. Тіло чомусь нестерпно боліло. Але ж останні кілька днів я нічого не робив, хіба що відганяв від себе думки про те, куди котиться моє життя.

— Що чому?

Який у неї теплий погляд. І як їй лишень вдається так на мене дивитися?

— Я не розумію, чому сумую. Я не надто любив маму.

Промовивши ці слова, я заляк. Невже я міг таке сказати?

Рубі взяла мою руку і міцно її стиснула.

— Ти втратив маму. Цілком нормально бути в такому стані, коли помирає близька людина.

Її голос не лунав так упевнено й переконливо, як зазвичай. Думаю, Рубі й сама не знала, як поводитися в такій ситуації. Те, що вона тут і намагається мене підтримати, здавалося мені сном.

Можливо, це і є сон.

— Що тут сталося? — прошепотіла вона, обережно піднявши мою праву руку.

Я простежив за її поглядом. Розбиті кісточки все ще забруднені кров'ю, а шкіра навколо в саднах і синцях.

Все-таки це не сон. А якщо й так, то він дуже реалістичний.

— Я вдарив батька.

Ці слова пролунали вельми спокійно. Я нічого не відчув, коли вимовляв їх. І це теж підтверджувало, що зі мною щось коїться. Адже кожна більш-менш нормальна людина знає, що бити батьків не можна. Але тієї миті, коли батько повідомив нам із Лідією про мамину смерть — так холодно й без емоцій, я просто не міг вчинити по-іншому.

Рубі піднесла мою руку до губ і м'яко поцілувала мою долоню. Серце шалено закалаталося, а по тілу побігли мурашки. Від її дотиків було так добре, втім, ця лагідність мене добивала. Усе було правильно й неправильно водночас.

Батьки з дитинства вчили мене, що я не маю виказувати своїх справжніх почуттів. Завдяки цьому люди добре знатимуть тебе й зможуть використати це проти тебе. Щойно ти виявиш свої слабкості, як станеш вразливим, а це недозволена розкіш для керівника великого підприємства. Та вони не підготували мене до такої ситуації. Що робити, коли втрачаєш маму у вісімнадцять років? Я знайшов єдиний вихід: поринути у забуття за допомогою алкоголю і наркотиків, вдаючи, ніби нічого не сталося.

Однак тепер, коли Рубі поруч, я не певен, що зможу і далі дотримуватися цього плану. Я почав розглядати її обличчя, розкуйовджене волосся, шию. Я пригадую, як це було — припадати губами до її ніжної шкіри. Яким неймовірним було відчуття, коли Рубі була в моїх обіймах. Коли я був у ній.

Зараз вона має дуже пригнічений вигляд. Не знаю, думає вона лише про мою маму чи й про те, як сильно я її образив.

Та одне я знаю напевно: Рубі не заслужила такого ставлення. Вона завжди підтримувала мене, вірила, що я все зможу. А я... Як я міг цілуватися з Елейн??? Усе заради того, щоб довести всім довкола, та й собі, що я черствий покидьок, якого нічим не пройняти, навіть смертю власної матері. Відштовхнути у такий спосіб від себе Рубі було підло. Це найбільша помилка, якої я будь-коли припустився.

— Пробач, — тихо мовив я. Язик немов заціпило. Я насилу міг витискати із себе слова. — Я шкодую, що так вчинив.

Усе тіло Рубі напружилось. Кілька хвилин вона не ворушилася. Здавалося, вона навіть припинила дихати.

— Рубі...

Вона похитала головою.

— Ні. Я тут не тому.

— Я розумію, що накоїв, я...

— Джеймсе, припини, — прошепотіла вона.

— Знаю, ти не мусиш дарувати мені, але...

Її рука тремтіла, коли вона відсунулася від мене. Потім вона підвелася з ліжка, опорядила светр і пригладила волосся. Здавалося, вона хоче стати такою, як раніше, — охайною, скромною. Стати такою, якою я не помічав її два роки. Проте марно, занадто багато трапилося між нами. Уже ніщо не могло б зробити її непомітною для мене.

— Я зараз не можу, Джеймсе, — пробурмотіла вона. — Пробач.

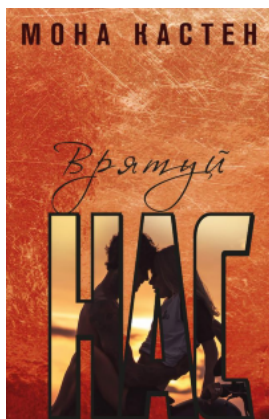
Тоді вона просто пішла. Жодного разу не озирнувшись, вона тихо зачинила за собою двері.

Я зціпив зуби, коли в очах знову з'явилося печіння, а плечі затремтіли.

Не знаю, скільки часу я пролежав, дивлячись на стіну, але в якийсь момент зібрався на силі і спустився вниз. Надворі панувала непроглядна темрява, і я сумнівався, чи хлопці ще тут. Підійшовши до вітальні, я почув їхні голоси. Двері були прочинені, і я застиг, вслухаючись у слова.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література



Врятуй нас



Врятуй мене



Найяскравіші зорі



Суджені. The One



Найтемніший місяць

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ